

ренъ отъ слънцето, потъналъ въ цвѣтя, той се извиваше като дълга кривулеста лента. Вредъ, дето тѣ бѣха помогнали, дето бѣха изтрили човѣшка сълза, дѣто бѣха утешили — на всѣкжде бѣ израшноло прекрасно миризливо цвѣте.

Радостно умилени тѣ отново се изгледаха и видѣха, че въ сърдцата ясно блѣщи свѣтло слънце, слънце на дейна, жива любовь.

— Като че нашиятъ жизненъ пжтъ е свършенъ — каза тя.

— Честно ние изминахме нашето поприще, — добави той.

— Ние бѣхме щастливи, — рече тя.

И мирно склопиха очи. Щастлива целувка огрѣ тѣхнитѣ лица.

А цвѣтята по изминатия пжтъ още дълго цвѣтять, благоухаятъ и ни спомнятъ за тѣхъ.

